

РЕШЕНИЕ

№ 21010

гр. София, 18.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 27.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **4496** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Ю.-Ш. Ма, [дата на раждане] , гражданин на Китай, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. В. Д., срещу Отказ рег. № АТН24000086V от 03.04.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Гърция.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Счита, че органът не е изложил относими обстоятелства към посочените в акта правни основания за отказ по чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ. Оспорва изводите за формално изготвяне на документи за осигурено жилище, като твърди, че учебното заведение Европейски политехнически университет, [населено място], е издало удостоверение, че жалбоподателят ще бъде настанен в общежитие към университета, находящо се в [населено място], [улица]. Твърди, че е представил изискуемите документи за доказване на целта на пребиваване – обучение за придобиване на степен „Магистър“. Излага подробни съображения за несъответствието на отказа с целта на закона. Твърди, че отказът засяга правото му на образование в нарушение на чл.2 от Протокол № 1 към ЕКПЧ и чл.14 от ЕКПЧ предвид различното третиране на два идентични случая. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България [населено място], Гърция - МВнР, не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 24.10.2024 г. кандидатът е подал заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], Гърция, на основание чл.24в от ЗЧРБ – като студент, приет в редовна форма на обучение във висше училище в Република България. Като цел на пътуването в заявлението е отбелязано „обучение“, а като поканваща организация: Европейски политехнически университет, [населено място], България.

Към заявлението са приложени: национален паспорт; удостоверение за наличност по сметка; свидетелство за съдимост; Удостоверение № 04-11-1820 от 30.09.2024 г. на МОН; Удостоверение № 185 от 01.10.2024 г. на Европейски политехнически университет (ЕПУ), [населено място]; застрахователна полица.

Постановен е оспореният Отказ рег. № АТН24000086V от 03.04.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Гърция. Като правно основание в него са посочени разпоредбите на чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ, а от фактическа страна – не доказва достоверно целта и условията на заявления престой не са обосновани, декларирани са неверни данни, формално изготвени документи за осигурено жилище с цел изпълнение на условията.

В административната преписка не се съдържат данни за съобщаване на оспорения отказ, поради което следва да се приеме, че жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Оспореният отказ, с който се засяга правото на професионално развитие обосновава наличието на правен интерес по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, вр. чл.10а, ал.4 ЗЧРБ. Обосновани са и аргументите на жалбоподателя, почерпени от чл.2 на Допълнителния протокол към ЕКПЧ, според който никой не може да бъде лишен от правото на образование.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

С т.4 на Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.2 т Наредба за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Със Заповед № 77 от 03.07.2024 г. на Посланика на Република България в [населено място],

Гърция, М. Б. Д. - завеждащ Консулска служба в Посолството, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към НУРИВОВР.

Предвид издаването на оспорения отказ от М. Д. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от НУРИВОВР, според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице отрицателно становище от СДМ-ДАНС поради наличие на основанията по чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ, тъй като при извършена проверка чужденецът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и е предоставил фиктивен адрес за настаняване. В съответствие с Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС е допустимо мотивите на един административен акт да бъдат изложени и в друг документ, предхождащ или съпътстващ издаването на акта. В случая това са мотивите на отрицателното становище на СДМ-ДАНС. Според съда, е дължим извод, че процесният отказ, постановен на формуляр по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.2 от НУРИВОВР, е мотивиран съобразно общото изискване на чл.59, ал.2, т.4 от АПК – с посочване на фактическите и правни основания за издаване на акта. Отказът е издаден след съгласувателна процедура по чл.30, ал.2 от НУРИВОВР, но в случая отрицателното становище на СДМ-ДАНС не е мотивирано и подкрепено с доказателства, а напротив – оборва се от приложените към заявлението документи.

Апликантът е приложил Удостоверение № 04-11-1820 от 30.09.2024 г., издадено от дирекция „Висше образование“ на МОН, според което Ю.-Ш. Ма, [дата на раждане], гражданин на Китай е приет за студент от зимен семестър на учебната 2024/2025 година в Европейски политехнически университет, специалност „Информационни технологии за създаване и управление на озвучаването на визуалните медии“ на английски език, редовна форма на обучение, за срок от 1.5 години за придобиване на образователно-квалификационна степен „Магистър“, след висше образование.

Същото обстоятелство е удостоверено и с Удостоверение № 185 от 01.10.2024 г. на ЕПУ. В документа е посочено, че г-н Ма ще бъде настанен в общежитие на ЕПУ съгласно договор за сътрудничество с ВСУ „Л. К.“, находящо се в [населено място], [улица].

При така събраните доказателства и съобразно общото разпределение на доказателствената тежест по чл.170, ал.1 от АПК, съдът намира, че административният орган не е обосновал и доказал защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Съгласно визираните разпоредби административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато апликантът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване (т.17) и е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни (т.23).

Заявлението за издаване на виза е подадено на основание чл.24в от ЗЧРБ - като студент, приет в редовна форма на обучение във висше училище в Република България. Същото обстоятелство е декларирано от апликанта и удостоверено с документи от МОН и ЕПУ. Документът от МОН има характер на официален документ по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК, с обвързваща доказателствена сила. Дължим е извод за доказаност на заявената цел на пребиваването.

На следващо място, в Удостоверение № 185 от 01.10.2024 г. на ЕПУ е посочено, че кандидатът ще бъде настанен в общежитие на ЕПУ съгласно договор за сътрудничество с ВСУ „Л. К.“, находящо се в [населено място], [улица]. От изразеното отрицателно становище на СДМ-ДАНС не става

ясно как органът е установил, че чуждият гражданин е предоставил фиктивен адрес за настаняване. Напротив, висшето учебно заведение е посочило реален административен адрес, на който ще пребивава апликантът. В допълнение, към жалбата е приложена електронна кореспонденция между декана на Сдружение „Европейска академия за изящни изкуства“ (партньор на ЕПУ) и Посолството на РБ в [населено място], относно срочността на издаване на виза тип D за четирима студенти от Република Китай (Т.) и Китайската народна република – приети за обучение в ЕПУ, сред които и жалбоподателят. Тези обстоятелства, обсъдени съвкупно в данните от приложените удостоверения от МОН и ЕПУ категорично оборват доводите на административния орган за „фиктивно предоставен адрес“, както и за недоказване на условията на заявеното пребиваване.

Дължим е извод, че чуждият гражданин е приет за обучение за учебната 2024/2025 година в ЕПУ, с което са доказани целта и условията на заявеното основание за пребиваване по чл.24в от ЗЧРБ. Н. с доказателства твърдения в обратен смисъл представляват недопустима намеса в правото на образование на лицето, защитено от чл.2 на Допълнителния протокол към ЕКПЧ и чл.14, пар.1 от Хартата на основните права в ЕС.

Съгласно тълкуването, дадено в решение на СЕС от 10 септември 2014 година по дело C-491/13 т. 30 и сл., да се позволи обаче на дадена държава членка да въвежда по отношение на приема на граждани на трети страни с цел образование допълнителни условия към предвидените в членове 6 и 7 от Директива 2004/114, би било в противоречие с посочената в директивата цел да се насърчава мобилността на тези граждани. Поради това от общата структура и целите на Директива 2004/114 следва, че съгласно член 12 от нея държавите членки са длъжни да издадат разрешение за пребиваване с цел образование на кандидати, които отговарят на посочените в членове 6 и 7 от нея изисквания, доколкото тези разпоредби изчерпателно предвиждат както общите и специфичните условия, които следва да изпълнява кандидатът за разрешение за престой с цел образование, така и причините, които могат да обосноват отказ за приемането му. Освен това подобно тълкуване на член 12 от Директива 2004/114 се потвърждава от предвидената в член 4, параграф 2 от директивата възможност държавите членки да приемат по-благоприятни разпоредби за лицата, за които тя се прилага. Да се приеме обаче, че на държавите членки може да се наложи да предвидят и други условия за приемане, различни от предвидените в Директива 2004/114, би довело до стесняване на условията за прием на тези лица, което противоречи на целта на посочения член 4, параграф 2. Вярно е, че Директива 2004/114 признава на държавите членки свобода на преценка при проверката на молбите за приемане. Следва обаче да се подчертае, че както посочва генералният адвокат в точка 49 от заключението си, свободата на действие, с която разполагат националните органи, се отнася единствено до условията, предвидени в членове 6 и 7 от тази директива, и във връзка с това до оценката на фактите, които са от значение, за да се определи дали условията, установени в посочените членове, са изпълнени, и по-специално дали приемането на гражданин на трета страна не се допуска поради причини, свързани с наличието на заплаха за обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве. (В този смисъл е и практиката на ВАС, обективирана в Решение № 13434 от 29.10.2020 г. по адм.д № 5640/2020 г. и Решение № 1196 от 26.01.2018 г. по адм. д. № 7375/2017 г. на ВАС).

В тълкувания смисъл са и разпоредбите на чл.18, пар.2 и чл.21, пар.2 от Директива (ЕС) 2016/801 на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2016 година относно условията за влизане и пребиваване на граждани на трети държави с цел провеждане на научно изследване, следване, стаж, доброволческа дейност, програми за ученически обмен или образователни проекти и работа по програми „au pair“.

По изложените съображения съдът намира оспорения отказ за материалноправно незаконосъобразен по смисъла на чл.146, т.4 от АПК. Дължима е отмяна на акта на основание чл.172, ал.2 АПК и връщане на преписката на административния орган съгласно чл.173, ал.2 АПК за изпълнение на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящето решение.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.8 ГПК, чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдат сторените разноски за държавна такса в размер на 10 лв., 1000 лв. адвокатско възнаграждение и 480 лв. разноски за превод, или общо в размер на 1490 лв.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ю.-Ш. Ма, [дата на раждане] , гражданин на Китай, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. В. Д., Отказ рег. № АТН24000086V от 03.04.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Гърция.

ВРЪЩА преписката на административния орган за произнасяне по заявление рег. № АТН24000086V от 24.10.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), подадено от Ю.-Ш. Ма, [дата на раждане] , гражданин на Китай, при съобразяване тълкуването на закона, дадено с настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Ю.-Ш. Ма, [дата на раждане] , гражданин на Китай, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. В. Д., на основание чл.143, ал.1 АПК сторените разноски за държавна такса в размер на 1490 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: